

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Jiříkové a soudců Mgr. Ing. Martiny Lacinové a Mgr. Jana Jursíka ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████
bytem ██████████
zastoupeného advokátem JUDr. Jaromírem Bayerem
sídlem Jeremiášova 1705/18, 370 01 České Budějovice

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení částky 226 136 Kč, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 5.2.2020, č.j. 30 C 263/2019-61

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku v odstavci II. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku v odstavci IV. **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně 31 242,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaromíra Bayera, advokáta v Českých Budějovicích.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 4 114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jaromíra Bayera, advokáta v Českých Budějovicích.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem zastavil soud prvního stupně řízení co do částky 26 136 Kč (odstavec I.), žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 50 000 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku (odstavec II.), žalobu zamítl co do částky 150 000 Kč (odstavec III.) a o nákladech řízení rozhodl tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 40 929,20 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (odstavec IV.).
2. Žalobce se po žalované domáhal náhrady újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon“, která mu vznikla v důsledku jeho trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby. Žalovaná částka se sestávala z nákladů obhajoby vynaložených v trestním řízení ve výši 26 136 Kč a dále nároku na zaplacení částky 200 000 Kč jako přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Žalovaná v průběhu řízení částečně uspokojila žalobce v části týkající se nákladů obhajoby, požadavku žalobce na náhradu nákladů právního zastoupení bylo vyhověno co do částky 23 150,50 Kč, a proto vzal žalobce žalobu v části týkající se náhrady nákladů právního zastoupení (26 136 Kč) zpět a jak bylo shora uvedeno, v této části bylo řízení zastaveno. Pokud jde o nemajetkovou újmu, soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že usnesením Policie České republiky ze dne 7.8.2017 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a [REDAKCE] obviněných ze spáchání přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 11.3.2019, č.j. 6 T 139/2017-357 byli oba výše jmenovaní zproštěni obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni. Mezi účastníky bylo nesporné, že bylo vydáno nezákonné rozhodnutí v trestním řízení ohledně žalobce a vznikl mu tak ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody. Žalobce nárok uplatnil nejprve u žalované dopisem ze dne 30.7.2019, která však jako zadostiučinění poskytla pouze omluvu. Mezi účastníky bylo sporné, zda v daném případě postačuje jako zadostiučinění nemajetkové újmy omluva žalované ze dne 1.11.2019, nebo mu náleží zadostiučinění v penězích. Pokud jde o trestní řízení, není jasné, proč v něm žalobce odmítl vypovídat, když se cítil nevinným, ačkoliv svou výpověď před soudem mohl přispět k objasnění situace a urychlení trestního řízení. Soud je vázán rozsudkem, který zprostil žalobce obžaloby s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni. Přihlédl k tomu, že žalobce byl obžalován pouze z přečinu pojistného podvodu ve stádiu pokusu, tedy nikoliv ze závažného trestného činu, nehrozila mu nijak vysoká trestní sazba, nejednalo se ani o obžalobu např. z nějakého zavrženíhodného násilného jednání. Nicméně v případě žalobce došlo trestní řízení až k soudu, nebylo zastaveno již v průběhu vyšetřování, což je více traumatizující, neboť se tím zvyšuje riziko odsouzení. V daném případě trvalo řízení 20 měsíců. Žalobce tvrdil, že mu vznikla újma z hlediska pracovního, soud po provedeném dokazování učinil závěr o tom, že nešlo o závažný zásah, ale spíše o nepříjemné komplikace. Žalobce pracoval ve společnosti, kde je jednatelem jeho otec, na pozici referenta prodeje a správce e-shopu na dobu určitou do 31.12.2017, v průběhu trestního stíhání mu zaměstnavatel změnil pracovní smlouvu na dobu neurčitou. Jednatelem firmy byl otec žalobce a většina zaměstnanců byla tvořena členy jeho rodiny, takže hrozba propuštění ze zaměstnání i v případě odsouzení byla podle soudu minimální. Zásah do pracovní sféry žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

představuje pouze odklad získání zbrojního průkazu a s tím spojeného postupného zaškolování pro další pracovní úkoly. Zmiňovaný postup v rámci struktury společnosti na pozici jednatele nebyl podle soudu moc aktuální, když trestní řízení skončilo v březnu roku 2019 a za celý rok nedošlo k jeho realizaci. Soud učinil závěr o tom, že žalobce nebyl ani s ohledem na případné odsouzení ohrožen ve svých příjmech a živobytí, mohl zůstat na stejné zaměstnanecké pozici s příjmem okolo 26 000 Kč měsíčně. Vliv trestního řízení na psychiku žalobce a jeho rodinu a přátele nebyl také nijak zásadní, pro rodinu a nejbližší přátele to bylo nepříjemné, řešili to. Soud zohlednil i skutečnost, že žalobce není na viditelné či veřejné pozici, ani ve firmě neměl pracovní zařazení, kde by se fakt jeho trestního stíhání mohl výrazněji projevit na jeho společenské pověsti či cti. Soud prvního stupně ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu České republiky provedl porovnání případu s případem obdobným v rozhodovací praxi, porovnání bylo provedeno s obdobným typem trestné činnosti pojistného podvodu, kdy v řízení vedeném u Nejvyššího soudu pod sp.zn. 30 Cdo 743/2017 bylo přiznáno odškodnění ve výši 400 000 Kč, trestní řízení trvalo 3 roky a bylo skončeno až po odvolání u Krajského soudu v Českých Budějovicích, na straně obviněného došlo k vypovězení lékařské smlouvy, objevily se i negativní reakce pacientů a v rámci myslivosti mu chyběl zbrojní průkaz. Jednalo se tedy o řízení, které trvalo výrazně déle než v této věci a mělo konkrétní dopady na pracovní činnost žalobce i jiné negativní dopady. V řízení vedeném pod sp.zn. 30 Cdo 4818/2015 byla přiznána jen omluva jako zadostiučinění, řízení trvalo pouze 6 měsíců a bylo ukončeno po zkráceném přípravném řízení rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích. Nebyl tam na rozdíl od dané věci zjištěn žádný zásah do sféry pracovní činnosti či do soukromí. Řízení vedené u Nejvyššího soudu pod sp.zn. 30 Cdo 1684/2010 trvalo 7 měsíců, k zastavení došlo ještě ve fázi u státního zastupitelství a nebyla zjištěna újma z profesní oblasti, bylo však přihlédnuto k tomu, že v rodině žalobce byla provedena velmi nepříjemná domovní prohlídka, rodina žalobce byla ohrožována zbraněmi a případ byl medializován. V tomto případě byla přiznána zadostiučinění ve výši 100 000 Kč. S přihlédnutím ke všem skutečnostem, při porovnání se shora uvedenou judikaturou dospěl soud k závěru, že omluva žalované není dostačující a je namíste žalobce odškodnit ve formě peněz, kdy přiměřenému zadostiučinění ve smyslu ustanovení § 31a odst. 1, 2 zákona odpovídá částka 50 000 Kč.

3. Proti tomuto rozsudku, proti výroku v odstavci II. a IV., se žalovaná odvolala z důvodů uvedených v ustanovení § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o.s.ř. Žalovaná brojí proti přiznanému zadostiučinění, namítá, že žalobce neprokázal, že intenzita zásahu byla tak mimořádná, že by nebylo postačující odškodnění ve formě konstatování porušení práva žalobce a omluva, kterou již žalovaná poskytla. Žalovaná poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 a 30 Cdo 3212/2015, ze kterých vyplývá, že je na žalobci, aby v rámci žaloby provedl srovnání s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv a není-li jich, pak i porušení jiných práv, bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků. Žalobce nespécifikoval ani neodůvodnil žádným způsobem újmu, kterou požaduje odškodnit, ani neprovedl komparaci s obdobnými případy. Žalovaná poukazovala na judikaturu Nejvyššího soudu, podle které forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to je její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3731/2011). Pokud trestní řízení zkazilo kariérní postup žalobce, jeho plánované jmenování dalším jednatelem firmy, žalovaná zdůrazňuje, že ani ke dni rozhodnutí soudu nebyl žalobce do této funkce ustanoven, byť trestní řízení bylo ukončeno již k 11.3.2019. Žalobce neprokázal, že intenzita zásahu, k níž došlo v důsledku nezákonného trestního stíhání, byla tak mimořádná, že by nebylo postačující odškodnění ve formě konstatování porušení práva žalobce a vyslovena omluva. Zdůrazňuje, že žalobce nepředložil žádné srovnatelné případy odškodňování nemajetkové újmy, případy, které uvádí soud, nepovažuje žalovaná za přiléhavé. Žalobce nebyl omezen na osobní svobodě, nebyl stíhán vazebně, posuzované trestní řízení nelze považovat za významné, jelikož se nejednalo o trestní stíhání pro trestný čin proti životu, zdraví či jiný závažný trestný čin. Žalobce netvrdil žádnou konkrétní

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

skutečnost, která by svědčila o poškození vážnosti žalobce či dopadu do oblasti jeho cti. Jako přílehlavé považuje žalovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4525/2017.

4. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, neboť v řízení prokázal, že intenzita zásahu byla natolik závažná, že je namíste přiznat mu zadostiučinění v penězích. Byl prokázán zásah do jeho pracovního i osobního života, dále i to, že po dobu 20 měsíců došlo ke stagnaci jeho ekonomického vývoje. Žalobcem nebyla předložena srovnatelná rozhodnutí, a to z toho důvodu, že žalobce taková rozhodnutí nenalezl, v jeho případě byla zrušena bezpečnostní prověrka a nemohl si zažádat o zbrojní průkaz. Dle judikatury Nejvyššího soudu je primárně na žalobci, aby předložil srovnatelné případy, počítá však s tím, že takové případy se nenaleznou.
5. Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací shledal, že odvolání žalované má náležitosti uvedené v ustanovení § 205 odst. 1 o.s.ř. Jako odvolací důvod je uveden odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. b) a g) o.s.ř. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadené části podle ustanovení § 212, § 212a o.s.ř. a shledal, že odvolání je nedůvodné. Výrok o zastavení řízení co do částky 26 136 Kč a výrok o zamítnutí žaloby co do částky 150 000 Kč nebyl odvoláním dotčen a nabyly samostatné právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).
6. Podle ustanovení § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění zákona č. 160/2006 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle ustanovení § 31a odst. 2 zákona zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Objektivní odpovědnost státu nastává při současném splnění tří podmínek 1) existenci nezákonného rozhodnutí nebo nesprávného úředního postupu, 2) vzniku škody či nemajetkové újmy a 3) příčinné souvislosti mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody či nemajetkové újmy. Jejich existence musí být v řízení prokázána, nepostačuje pouhý pravděpodobnostní závěr o splnění některé z nich. Žalovaná brojí proti přiznanému zadostiučinění s odůvodněním, že žalobce neprokázal, že intenzita zásahu byla tak mimořádná, že by nebylo postačující odškodnění ve formě konstatování porušení práva žalobce a vyslovena omluva, kterou žalovaná již v dané věci poskytla. Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 27.6.2012 sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 (R 122/2012) konstatoval, že „zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona, které je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem a které přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého předem neomezeného okruhu okolností“. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to je její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Rozhodovací praxe dovolacího soudu setrvává na názoru, že při důsledném respektování presumpce nevinu představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (rozhodnutí ze dne 16.5.2017 sp.zn. 30 Cdo 3212/2015). Byť stát v zásadě odpovídá osobám, které trestně stíhal a vůči nimž trestní stíhání neskončilo odsuzujícím rozsudkem, nelze uzavřít, že by každou takovou osobu v každém případě musel

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

zásadně odškodnit. K odčinění určité míry nejistoty, frustrace a jiných negativ vnesených do života prostřednictvím trestního stíhání, které probíhalo přiměřenou dobu v souladu s právními předpisy, zásadně postačují jiné než peněžní formy odškodnění (rozhodnutí z 15.5.2018, č.j. 30 Cdo 4525/2017). Odvolací soud vychází ze správných skutkových zjištění soudu prvního stupně o tom, že žalobce byl zproštěn obžaloby s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán s tím, že stíhán a obžalován byl z přečinu pojistného podvodu ve stádiu pokusu, trestní řízení trvalo 20 měsíců a zproštěn byl až soudem. Žalobci nehrozila vysoká trestní sazba, nejednalo se zavrženíhodné násilné jednání, nicméně trestní řízení probíhající 20 měsíců bylo nepochybně pro žalobce a jeho rodinu traumatizující. Trestní stíhání se dotklo pracovního života žalobce, ačkoliv jak správně uvedl soud prvního stupně, nejednalo se o zásah závažný. Žalobce pracoval ve společnosti, jejímž jednatelem byl žalobcův otec, v průběhu trestního stíhání byla dokonce jeho pracovní smlouva změněna z doby určité na dobu neurčitou. Žalobce pracoval na opozici, kde nepotřeboval zbrojní průkaz, trestní stíhání mu však znemožnilo o tento zbrojní průkaz požádat, zahájeno bylo i řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby NBÚ, které je s ohledem na předmět činnosti zaměstnavatele potřebné. Soud vychází i ze zjištění, že žalobce nebyl ohrožen na živobytí, jeho příjem se pohyboval kolem 26 000 Kč. Žalobce nebyl pracovníčně zařazen na veřejné pozici, jeho případ nebyl medializován. Žalovaná vyslovila žalobci omluvu za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. Odvolací soud s ohledem na shora uvedené okolnosti případu je toho názoru, že tato forma zadostiučinění je nedostačující zejména s ohledem na délku trestního stíhání, které trvalo 20 měsíců a skončilo až zprošťujícím rozsudkem a zabránilo s ohledem na absenci zbrojního průkazu a zahájení bezpečnostního řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby vydávané NBÚ rozšíření pracovní náplně žalobce. Pokud jde o výši přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 16.9.2015 sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 (R 67/2016) uzavřel, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé. Požadavek na srovnání výše s jinými případy primárně tíží žalobce, je nepochybně i v zájmu žalované, aby obdobně provedla srovnání s případy, kde nebylo vůbec zadostiučinění v penězích přiznáno, anebo bylo přiznáno v nižší než požadované částce. Úspěšná procesní obrana žalované proti požadavku na peněžité zadostiučinění nemůže spočívat pouze na námitkách, že odkazovaná judikatura není v projednávané věci skutkově dostatečně blízká (rozhodnutí ze dne 9.10.2017 sp.zn. 30 Cdo 4818/2015). Žalobce žádný případ ke srovnání neoznačil, soud prvního stupně se proto pokusil provést srovnání hodnoceného případu s jím známou rozhodovací praxí (rozhodnutí ze dne 1.8.2019 sp.zn. 30 Cdo 1294/2018) a zdůvodnil, ve kterých znacích se případy, které srovnával s posuzovanou věcí shodují. Po provedeném srovnání soudem prvního stupně sdílí odvolací soud závěr soudu prvního stupně o tom, že je namístě přiznat žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem v penězích, neboť z hlediska obecné slušnosti by se takové satisfakce žalobci mělo dostat. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že za přiměřené je možno považovat zadostiučinění ve výši 50 000 Kč. Žalovaná před soudem prvního stupně odkazovala na rozhodnutí Nejvyššího soudu, ve kterých však nebyly posuzovány případy srovnatelné s danou věcí, v řízení vedeném pod sp.zn. 30 Cdo 3076/2012 se jednalo o spor o dlužné nájemné, v řízení vedeném pod sp.zn. 30 Cdo 4525/2017 byla na straně žalobce shledána trestněprávní minulost, která dle Nejvyššího soudu může být výjimečně jednou z posuzovaných okolností při stanovení formy a výše zadostiučinění.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.

V rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 1747/2014 nebylo srovnání s obdobnými případy vůbec provedeno. Odvolací soud považuje rozsudek soudu prvního stupně za správný, a proto byl podle ustanovení § 219 o.s.ř. ve výroku v odstavci II. potvrzen.

7. Odvolací soud změnil výrok o nákladech řízení před soudem prvního stupně, neboť v dané věci je tarifní hodnotou pro výpočet odměny advokáta za každý jednotlivý úkon právní služby podle § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, advokátní tarif, součet tarifních hodnot spojených věcí, tj. součet částky 50 000 Kč [vyplývající z § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu – rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3378/2013 či 30 Cdo 4552/2014 jako tarifní hodnoty z žaloby na náhradu nemajetkové újmy] a částky 26 136 Kč, a to za 3 právní úkony, za převzetí věci, žádost o poskytnutí náhrady a za žalobu. Z tarifní hodnoty 76 136 Kč odměna za 1 úkon právní služby činí 4 180 Kč, za 3 výše uvedené úkony 12 540 Kč. Odměnu za zpětvzetí žaloby je třeba stanovit z částky 26 136 Kč, pro kterou byla žaloba vzata zpět a odměna za tento právní úkon činí 2 180 Kč. Za jednání konané dne 8.1.2020 a 5.2.2020 je třeba odměnu advokáta stanovit z tarifní hodnoty 50 000 Kč a odměna za 1 úkon právní služby činí 3 100 Kč. Za jednání konané dne 8.1.2020 náleží 1 úkon právní služby, za jednání konané 5.2.2020 2 úkony právní služby, neboť toto jednání trvalo déle než 2 hodiny a celkem tedy náleží za 2 úkony právní služby odměna ve výši 6 200 Kč. Za shora uvedených 6 úkonů právní služby náleží žalobci částka 24 020 Kč, k té nutno připočíst odměnu za 6 režijních paušálů po 300 Kč, tedy částku 1 800 Kč a dále 21% DPH ve výši 5 422,20 Kč. Náklady před soudem prvního stupně tak celkem dosahují částky 31 242,20 Kč.
8. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 o.s.ř. za použití ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobce měl v odvolacím řízení úspěch a žalovaná je tak povinna zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení, které se sestávají z odměny za 1 úkon právní služby, za účast u jednání dne 25.6.2020. K částce 3 100 Kč náleží 1 režijní paušál ve výši 300 Kč a 21% DPH ve výši 714 Kč. Náklady odvolacího řízení tak dosahují částky 4 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Tento rozsudek lze k návrhu vykonat, pokud by povinnosti v něm stanovené nebyly včas a řádně splněny.

České Budějovice 25. června 2020

JUDr. Iveta Jiříková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Zimmelová.